

Przedmiot

Wniosek o zawieszenie wykonania środków zastosowanych wobec skarżących na podstawie rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2015/108 z dnia 26 stycznia 2015 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii (Dz.U. L 20, s. 2) oraz decyzji wykonawczej Rady (WPZiB) 2015/117 z dnia 26 stycznia 2015 r. w sprawie wykonania decyzji 2013/255/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii (Dz.U. L 20, s. 85).

Sentencja

- 1) Wniosek w przedmiocie środka tymczasowego zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 19 maja 2015 r. – Costa/Parlament**(Sprawa T-197/15)**

(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Były poseł do Parlamentu Europejskiego — Uprawniony do emerytury poselskiej — Uprawniony do wynagrodzenia z racji sprawowania stanowiska prezesa zarządu portu — Zasada braku kumulacji świadczeń — Zwrot otrzymanej emerytury — Nota obciążeniowa — Wniosek o zawieszenie wykonania — Uchybienie wymogom formalnym — Niedopuszczalność)

(2015/C 221/31)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Paolo Costa (Wenecja, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci G. Orsoni i M. Romeo)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: S. Seyr i G. Corstens, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek o zawieszenie wykonania noty obciążeniowej Parlamentu Europejskiego nr 2015-239 (sygnatura 303074) z dnia 23 lutego 2015 r., zawierającej żądanie zapłaty przez skarżącego kwoty 49 770,42 EUR do dnia 31 marca 2015 r.

Sentencja

- 1) Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Skarga wniesiona w dniu 10 kwietnia 2015 r. – Golparvar/Rada**(Sprawa T-176/15)**

(2015/C 221/32)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Gholam Hossein Golparvar (Teheran, Iran) (przedstawiciel: M. Taher, solicitor, T. de la Mare i R. Blakeley, barristers)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2015/236 z dnia 12 lutego 2015 r. zmieniającej decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu w zakresie, w jakim ma ona zastosowanie do skarżącego;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2015/230 z dnia 12 lutego 2015 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu w zakresie, w jakim ma ono zastosowanie do skarżącego;
- zasądzenie od Rady na rzecz skarżącego kwoty 50 000 EUR z tytułu odszkodowania; oraz
- obciążenie Rady kosztami poniesionymi przez skarżącego w związku ze skargą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi osiem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący oczywistego błędu w ocenie

- Ze względu na całkowite przejście na emeryturę (co jest bezsporne) skarżący nie spełnia jakichkolwiek kryteriów umieszczenia w wykazie, a uzasadnienie Rady (w którym nie zakwestionowano jego przejścia na emeryturę) jest błędne co do okoliczności faktycznych, co skutkuje tym, że Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie, ponownie umieszczając skarżącego w wykazie.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia przysługujących skarżącemu praw proceduralnych i prawa do obrony

- Rada naruszyła przysługujące skarżącemu prawa proceduralne i prawo do obrony, nie biorąc pod uwagę przedłożonych przez skarżącego uwag i dowodów, które w jasny sposób wykazują jego całkowite przejście na emeryturę.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 266 TFUE

- Rada starała się ponownie umieścić skarżącego w wykazie na podstawie zasadniczo takiej samej metodologii prawnej i takich samych dowodów, jak to uczyniła przy pierwotnym umieszczeniu w wykazie, czego nieważność została stwierdzona przez Sąd.

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady powagi rzeczy osądzonej

- Ponowne umieszczenie skarżącego w wykazie jest nadużyciem proceduralnym i narusza zasady powagi rzeczy osądzonej lub pewności prawa, lub celowości.

5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia między innymi zasady skuteczności i prawa do skutecznej ochrony sądowej

- Ponowne umieszczenie skarżącego w wykazie narusza zasadę skuteczności, prawo do skutecznej ochrony sądowej, prawa przysługujące mu na mocy art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”) lub art. 6 i 13 EKPC.

6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia prawa do dobrej administracji

- Ponowne umieszczenie skarżącego w wykazie jest nadużyciem władzy i narusza przysługujące mu prawo do dobrej administracji, chronione art. 41 karty.

7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia praw przysługujących skarżącemu na podstawie art. 7 i 17 karty lub art. 8 EKPC i art. 1 pierwszego protokołu do EKPC, lub zasady proporcjonalności

— Ponowne umieszczenie skarżącego w wykazie narusza prawa podstawowe do poszanowania jego reputacji i niezakłóconego korzystania z jego własności oraz zasadę proporcjonalności.

8. Zarzut ósmy dotyczący niezgodności z prawem ponownego umieszczenia w wykazie

— Ponowne umieszczenie skarżącego w wykazie jest w każdym razie oparte na zakładanej zgodności z prawem środków ograniczających nałożonych na Linie Żeglugowe Islamskiej Republiki Iranu, lecz takie środki nałożone na IRISL są niezgodne z prawem (z podniesionych przez IRISL powodów, które zostają objęte niniejszą skargą poprzez odniesienie), czego skutkiem jest to, że należy stwierdzić nieważność środków podjętych przeciwko skarżącemu.

Skarga wniesiona w dniu 23 kwietnia 2015 – Intercon/Commission

(Sprawa T-206/15)

(2015/C 221/33)

Język postępowania: Polski

Strony

Strona skarżąca: Intercon Sp. z o.o. (Łódź, Polska) (przedstawiciel: B. Eger, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że środki, które Komisja Europejska wypłaciła skarżącej z tytułu jej udziału w projekcie objętym umową VPH2- 224635 stanowią wydatki kwalifikowane zgodnie z art. II.14 warunków ogólnych Umowy i w konsekwencji skarżąca jest zobowiązana do ich zwrotu,
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania,
- wstrzymanie wykonania zaskarżonej decyzji.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut, dotyczący pogwałcenia zasady wzajemnej lojalności stron umowy i zasady zaufania przedsiębiorcy do Komisji.

- Komisja nie wzięła pod uwagę żadnego z komentarzy ani dokumentów przedłożonych przez beneficjenta w piśmie z dnia 14 sierpnia 2014 r. W tym względzie Komisja powołała się na art. 22.II.5 załącznika II do Umowy uprawniającego Komisję do pomijania spóźnionych twierdzeń i dowodów. Takie działanie nie było jednak uprawnione wobec faktu, że to sama Komisja zwróciła się do beneficjenta o zgłoszenie nowych uwag. W tej sytuacji całkowite pominięcie nowych dowodów i komentarzy stanowi oczywiste pogwałcenie zasady wzajemnej lojalności stron umowy i zasady zaufania przedsiębiorcy do Komisji.
-